

SOM ALLA SVÄRMA FÖR LAND TILL KUNGAHOVET I LONDON AV ENGLANDS »SECOND LADY».

olika platser med dem, som varit gäster på Glamis något av åren 1914—1917.

Mot slutet av år 1922 började hela England sysselsätta sig med "den förtrollande flickan, som hertigen av York var förtjust i". Hertigen av York, engelska kungahusets andra son, hade en gång kallats sjömansprinsen och gjorde också krigstjänst vid flottan. Sedan fick han ett annat namn, industriprinsen, på grund av sitt intresse för socialt arbete inom industrin. Det intresset har han behållit och leder personligen social verksamhet av olika slag.

Det blev mycken undran i landet, hur det skulle gå med prinsens tycke. Skulle den söta flickan våga ge sig in i något så fordrande och främmande för hela hennes föregående som att bli medlem av kungliga huset med alla skyldigheter, som följde i släptåg. En av hennes bästa vänner från den tiden karaktäriserade situationen med orden: "Visst var hon förfärligt rädd för sin blivande höga ställning, men hon kom underfund med att hon kunde helt enkelt inte leva utan honom."

Kungen och drottningen gävo sitt samtycke och nödvändiga officiella mått och steg togos. Det är över 250 år sedan en kunglig prins med direkt arvsrätt till tronen fått kungligt tillstånd att gifta sig med en undersåte. Den senaste var också lustigt nog en hertig av York, bror till Karl II och sedermera kung Jakob II. Han gifte sig med Anne Hyde, som också var dotter till en earl, historikern Clarendon.

Drottning Viktoria hade för övrigt föregått med gott exempel, hon lät sin dotter, prinsessan Louise gifta sig med markisen av Lorne och sedermera sin son-dotter gifta sig med earlen av Fife.

Det tog inte någon tid alls för hertiginnan att sätta sig in i sin nya ställning. De nygifta bodde först på White Lodge utanför London, men som de måste fylla en massa officiella funktioner, voro de glada att få komma in till själva staden och fingo sitt residens i Chesterfield House. Utom alla officiella plikter hon måste fylla i London har hertiginnan också alltid deltagit i sin gemäls sociala intressen. Tillsammans med honom besökte hon som nygift alla de stora industricentra i norra England. Entusiasmen var stor vart hon kom, och överallt möttes hon av hyllande folkmassor och flaggprydda hus. Det berättas, att de som voro för fattiga att skaffa flaggor, hängde ut röda barnunderkjolar för att ändå få visa sina patriotiska känslor.

Några märkliga yttre händelser ha icke tilldragit sig i deras liv. Två långresor ha de gjort, den första helt privat till Sydafrika för att jaga, den andra till Australien och den var så mycket mera officiell, då hertigen representerade kungen av England. Den största händelsen på den färden var invigningen av den nya huvudstaden Canberra. Det var nog en av de mest provande

Hertiginnan av York. Efter målning av Laszlo.

färder som det unga hertigparet varit med om. Programmet var så överbelastat, att det tog alla deras krafter att hinna med vad de utlovat. Från början hade det bestämts att hertiginnan varken i små eller stora församlingar skulle ta någon i hand. Hon skulle ha blivit tillintetgjord, om hon försökt, ty tusentals människor voro samlade på hennes

väg vart hon kom. Sista gången hon visade sig offentligt i Australien, sade hon glatt: "Å, nu kan vi ta alla i hand. Det är inte mer än tusen människor och eftersom det är sista gången behöver vi inte bekymra oss om att det blir ett exempel till efterföljd."

Då hertigen och hertiginnan återvände till England hade de en skeppslast full med leksaker, som de fått i present att taga hem till sin lilla dotter Elizabeth.

Prinsessan Elizabeth var bara åtta månader, då hennes föräldrar måste lämna henne för den långa resan och nu hade de varit borta hela sex månader. Med varje post skickades fotografier av den lilla ut till Australien, men vad är en fotografi mot en liten dotter livs levande. Hon hade samma barnsköterska som hennes mor haft och vistades hos morföräldrarna, där hon frodades och växte till.

Hon har ärvt sin mors intagande leende och har redan förstått att förtrolla hela London. Hon är "hela världens lilla vän", den lilla blåögda och guldhåriga flickungen. När hon drogs i sin vagn i Hyde Park blev det så mycket folk omkring den, att det var rent för mycket. Publikens handgripliga beundran tvingade hennes lilla höghet att inhibera sina Hyde Park promenader. Lyckligtvis har hon sedan icke saknat möjlighet att hämta frisk luft på annat håll.

På det underbara gamla slottet, Glamis, där en del av hertiginnans barndom och ungdom förflutit finns ett gästtrum, som kallades Sir Walter Scotts, därför att den store författaren bott där någon gång vid ett besök på slottet. Sängomhängena till den väldiga stolpsängen i 1500-talsstil äro av rutigt skotskt tyg än i dag.

Förr i världen var det sed på Glamis Castle att ändra detta skotska tyg efter den besökare, som skulle hysas i rummet under sitt besök. Som bekant har varje skotsk klan olika rutning och olika sammanställda färger och det ansågs höra till gästfrihetens stränga lagar, att var och en skulle känna sig hemma i sitt eget rum, och det hjälpte hans släktfärger honom till. Det blev nog många gånger att rumstera i skåpen och draperier om sängomhängena i all hast, då en ärad gäst kom och överraskade, vilket inte var ovanligt i de tider, då det varken fanns telegraf eller telefon, på sin höjd en väktare i tornet och han kunde inte genomtränga mörkret med sin syn eller se tvärs igenom skogen.

Vi småle litet överlägset åt denna form av älskvärdhet. Men omsatt i modernare former lever den förmodligen kvar hos den lilla hertiginnan, som med sitt väsen vunnit ett helt folk och som ingen tycks kunna motstå. Och man hoppas att hennes intagande egenskaper skola ärvas av hennes lilla dotter, som författningsenligt en gång kan komma att bestiga Englands kungatron.

Hertiginnan i officiell funktion.

**Hälsa genom
Värmekudden**

DEN LJUVA OCH DEN DJUPA

TVÅ FRANSKA FÖRFATTARINNOR MED LITTERÄRA ANOR.

Eve Paul-Marguerite.

LIKSOM DERAS FAR OCH FARBROR ha Lucie och Eve Paul-Marguerite en gemensam bostad, ett nätt litet hem på vänstra Seinestranden, där jag med ett visst vemod återsett möbler och tavlor som en gång tillhört den magnifika villan i Passy, dit jag introducerades av Ellen Key.

Eve Paul Marguerite skriver ljuva, romantiserade böcker för unga flickor. Hon har just givit ut en roman som heter "Häxeriet". Den handlar om en vildkatta till flicka som, dödligt förälskad i en ung ingenjör, spår honom att han skall bli förälskad i henne. Ehuru han är förlovad med en mycket vackrare och rikare flicka, gifter han sig också till sist med henne. Ett under i sanning! Romanen försiggår nere vid Biskayabukten, och författarinnan ger vackra beskrivningar från det här-liga, baskiska landskapet.

Lucie Paul-Marguerite har ärvt sin faders skarpa, analytiska talang. Det är oftast konflikten mellan könen som hon klarlägger med en förbluffande ärlighet och skarpsynthet.

En av hennes böcker heter "Apan och hennes fiol". Den kuriösa titeln är ett citat från Balzac där det heter: "Huru många män gifta sig ej utan att veta vad en kvinna är. Huru många bära sig icke åt som apan från Kasan med fiolen. De krossa kvinnans hjärta, som de icke förstå, liksom de förakta och förintar en juvel, vilkens hemliga makt icke är dem uppenbarad."

I "Apan och hennes fiol" får man följa ett ungt par från förlovningsdagen ända till den unga hustrun gör sig fri, sedan hon under några år utan att knota lidit kval genom makens egoism och hänsynslöshet.

Hela berättelsen består av löst hopfogade brottstycken.

I stället för att redogöra för handlingen i boken skall jag här fritt återgiva några av dessa brottstycken, därigenom uppstår en resumé av boken och man får en aning om, författarinnans korta och pregnanta stil.

Hon är aderton år. Han tjugotvå. Röster mumla var de var röra sig: "Så söta de äro!"

Namnet Marguerite väcker hos en svensk publik idéassociationer av La Garçonne Ungkarlsflickan, romanen, som gick ut i 475 tusen exemplar och inbringade sin författare Victor Marguerite guld om också inte äro. Men Victor Marguerite hade förut ett stadgat litterärt rykte inom sitt eget land. Tillsammans med sin bror, den nu avlidne Paul Marguerite hade han skrivit en hel rad romaner i realistisk stil. Söner till general Marguerite, som stupade vid Sedan, ha deras skildringar från kriget 1870—71 blivit mycket beundrade. Liksom deras store föregångare bröderna Goncourt förde de bägge bröderna ett gemensamt liv i arbete och nöjen. De bodde tillsammans med sina familjer i en vacker villa i Passy. Nu är Paul död, och hemmet upplöst. Men han efterlämnar två döttrar, som äro den litterära begåvningen, de båda författarinnorna Lucie Paul-Marguerite och Eve Paul-Marguerite som här skildras.

Själva tro de att de gå mot lyckan, stackars blinda lamm, som föras till slakt.

Dödströtta komma de till sitt hem efter att ha tryckt för många händer och hört för många artigheter. Hon ville gärna byta och taga på sig sin vackra blå innekänning — men vågar inte.

De äta en icke vidare god middag i en svagt upplyst matsal under tryckt tystnad. Vid desserten litet omväxling! Föräldrarnas gamla kokerska kommer med en stor blomsterkvast och de bästa lyckönskningar till "Fröken".

Salongen verkar naken. De ska köpa en matta och några vackra gravyrer. Då blir väningen riktigt vacker.

Hon är pratsam till sin natur. I skolan roade hon hela klassen. Men i kväll är hon inte sig själv.

Allt är så nytt.

I morgon ska de ordna hemmet. Packa upp kappsäckarna och lägga in i lådorna. Så kommer hon nog att känna sig hemma...

Dagen därpå.

Han har placerat henne i en länstol klädd i peignoar. Hon känner sig besvärad i den vida kimono som hindrar hennes livliga rörelser.

Han slår upp tavlor och hon beundrar honom. Så vacker han är i sin pyjamas! Hon tänker: "Vi ska dricka te för att få eftermiddagen att gå!"

Han vänder sig om:

— Är du där?

— Något! Kom och kyss mig...

Han utför uppdraget. Så där. Och hamnaren återtager sitt arbete.

Hon gör sig ärende ut i köket för att ha något att göra. Där hjälper hon flickan att fylla kryddlådorna. Det tager goda tio minuter. Hon går åter in i salongen. Hon gäspar... Hon har förfärligt tråkigt, men gör sig icke själv reda för det.

Han upptager allt vad hon säger på ett egendomligt sätt.

...Vad du är litterär! — Vad du är löjlig. Eller: Du är tokig! — Du är enfaldig. Han rycker på axlarna beklagande. Och en annan gång: — — —

.... Om jag är svartsjuk. För t—n, nej! Du har visst aldrig sett riktigt på mig?... Han tittar sig i spegeln, en face, i profil samt far

Lucie Paul-Marguerite.

med sin stora hand över sitt uppstrukna hår, som är vågigt av naturen.

Fruktan att förolämpa denna gud, förlamar henne. Han njuter av hennes förvirring, som han tager för en hyllning och som han underhåller genom en ständig kritik och medlidssamma blickar, vilka säga: Ja, ja stackars liten... — — —

Hon vill sondera djupet av sin olycka, och han uttalar ord som icke glömmas, grymma ord, osanna ord som bedraga som falska vikter.

— Nåväl, nej, jag älskar dig ej... Gråt inte... tårar försköna sannerligen inte. Han talar med henne om de kvinnor han älskat... Han kommer inte hem om kvällarna; hon väntar i ångest.

En av hans barndomsvänner kommer på besök. Denne blir kär i henne och vill att de skola fly samman. Han känner karaktären på den som är hennes make!... Det är frestande att lämna allt — men hon nekar, ty hon inser att hon icke älskar vännen. Som minne ger han henne en vacker lilasfärgad sjal — vilken mannen, utan att fråga henne, skänker till en av sina fruntimmersbekanta.

Maken som känner att hon håller på att glida ifrån honom, att hon dömer honom, trots att hon aldrig beklagar sig eller bemöter honom annat än med mildhet — höjer sin hand emot henne!

Han har slagit henne! Då, först då, får hon äntligen mod att lämna honom trots föräldrarnas smärta och vänners tadel. Hennes kärlek har väntat slut.

Efter denna roman, som ligger tio år tillbaka i tiden, har Lucie Paul-Marguerite utgivit en hel del noveller och romaner. Bland andra "En illa uppfostrad flicka" som utgitt i 27 tusen exemplar, en fransk bearbetning av en kinesisk saga och nu senast romanen La Chèvre folle (Den kollriga geten) ett smeknamn på bokens hjältninna.

ANNA LEVERTIN.

LIDOL
TILLFÖRLITLIGASTE
BRÖSTKARAMELL

ENDE TILLVERKARE:
Forsberg
GÖTEBORG

Liptons Té
LIPTON

är och förblir
det bästa.

är världens största och
förmåsta Téfirma.